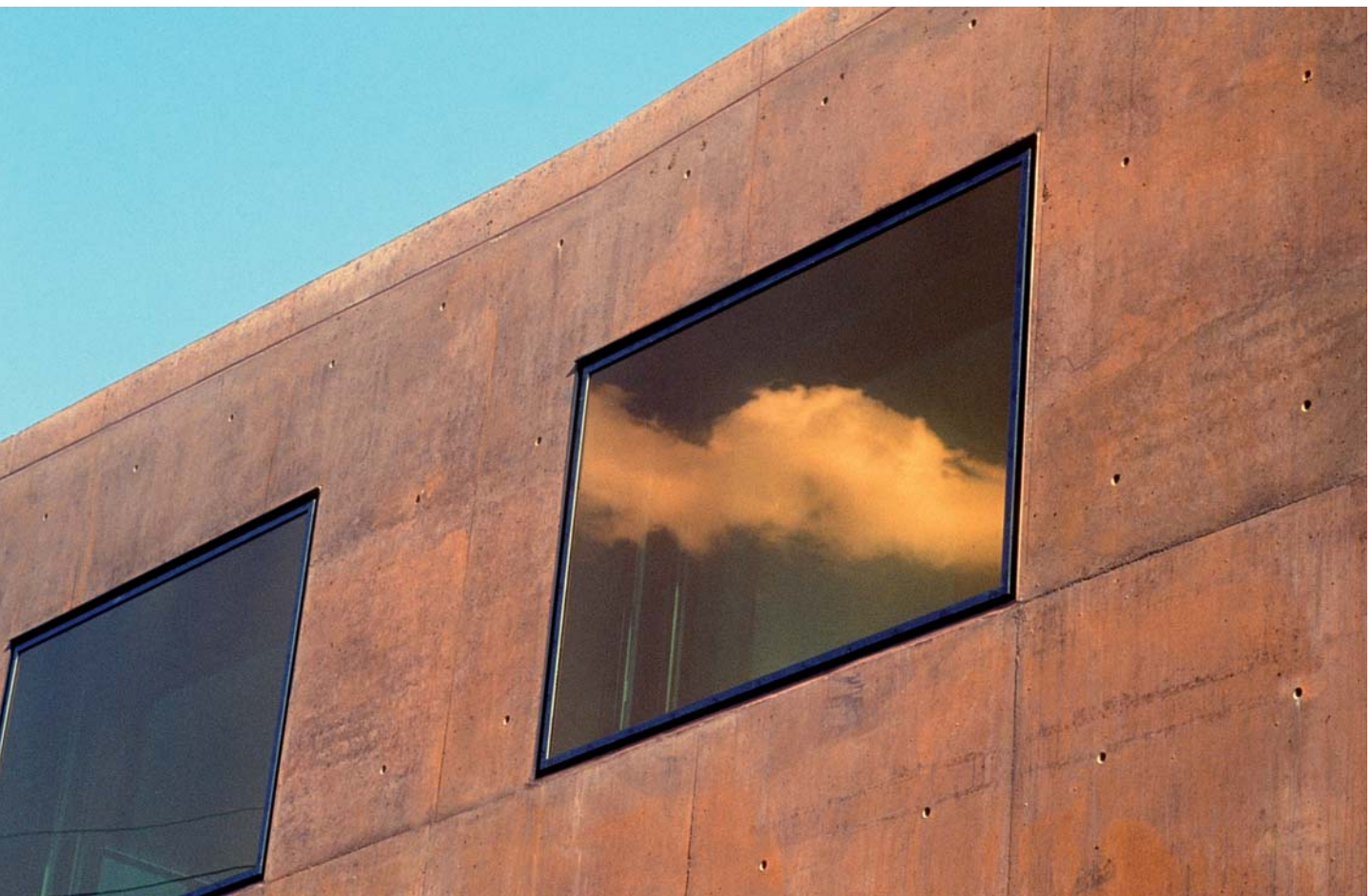

SIGNÁLNÍ STANICE NA SEŘAĎOVACÍM NÁDRAŽÍ V CURYCHU

1101

ANNETTE GIGON / MIKE GUYER

INVESTOR: SCHWEIZERISCHE BUNDESBAHNEN

ARCHITEKT: ANNETTE GIGON / MIKE GUYER

PROJEKT A INŽENÝRING: PHILIPPE VAUCHER,
MARKUS LÜSCHER

STATIKA: CONZETT, BRONZINI,
GARTMANN AG, CHUR

PROJEKT A REALIZACE: ČERVENEC 1997
AŽ BŘEZEN 1999

Signální stanice stojí na okraji kolejí, na železničním pozemku v ulici Hohlstrasse nedaleko Gottlieb Duttweilerova mostu, v místech, kde obytná čtvrť města přechází v průmyslovou zónu. Obsluha stanice a technologie v ní umístěné monitorují pohyb vlaků v prostoru curyšského hlavního seřadovacího nádraží.

Jednoduchá budova tvaru kvádra má tři podlaží. V nejvyšším z nich jsou kanceláře a prostory pro zaměstnance, dvě nižší obsahují technická a technologická zařízení ke sledování provozu na nádraží (počítače), místnosti pro transformátor, elektrický generátor, nouzové baterie a strojovnu klimatizace.

Některé části vnitřní technologie produkují velké množství tepla, zatímco jiné potřebují ke svému chodu rovnovážný teplotní stav – v zimě topit a v létě chladit. Celek tedy bylo třeba umístit do tepelně izolovaného prostoru, ve kterém by se v zimě využívalo odpadní teplo z jedné části k vytápění jiné a v létě by bylo třeba chladit pouze ty nejvíce přehřívající prostory a ostatní by byly vůči vnějšímu teplu chráněny obvodovou konstrukcí s dostatečnou tepelněizolační schopností. Tepelná setrvačnost hmoty dvojité betonové stěny je užívána jako teplotní stabilizátor k jímání tepla produkovaného strojním zařízením a to je klimatizací rozdělováno dle

121

potřeby do jednotlivých prostorů. Železobetonová konstrukce současně slouží i jako ochrana vysoce citlivých obvodů elektronických zařízení uprostřed rušného železničního provozu – Faradayova klec.

Jemný prach z brzd na kolech železničních vagónů se usazuje v okolí, postupně rezne a dodává povrchům hnědočervený odstín. To vedlo k nápadu integrovat malý technologický objekt do tradičního nádražního prostředí právě jeho barvou. Beton vnější konstrukce je ve hmotě probarven hnědočervenými pigmenty oxidů železa, které mají stejný chemický základ jako zrezlý železný prach.

Kromě pěti velkých oken v nejvyšším podlaží a vchodu nejsou v betonové fasádě budovy otvory. Okna jsou zasklena pokoveným sklem chránícím interiér před přemírou slunečního světla a tepla. Během dne se v nich odráží provoz nádraží a v noci naopak svítí do okolí – i tou změnou vyjadřuje objekt svou funkci signálního boxu na železnici.

1 a, b Detail hnědočerveného „rezavého“ povrchu betonu | 2 Zdroj inspirace pro povrch betonu | 3 Projekt – pohledy | 4 a, b Signální stanice curyšského nádraží

131

| 4a |

| 4b |